

Говор председника Србије А. Вучића у Скупштини

"Драги суграђани, народни посланици Скупштине Републике Србије...

Данас, када стојим пред вама, пред Србијом, свим њеним грађанима, баш недалеко од места на коме је далеке 1830. године Милош Велики прогласио Први хатишериф и утемељио самосталност модерне Србије, више ми је него јасно да, колико год да сам се за то припремао, а припремао се јесам, читав свој политички живот, ипак не могу да нађем довољно речи да сажмем, објасним, и страх и наду, које осећам преузимајући ову, за мене свету, дужност и обавезу.

И знам, исто колико и сваки човек у овој земљи, да су ми, за то да будем председник Србије, дела потребна, много више него речи, и да ће она, коначна, реч, и суд, бити изречени, не данас, него оног дана када будем напуштао ову дужност, када будем завршио са овом најчаснијом обавезом.

Данас, на овом месту, желим да се захвалим свим претходним председницима Републике који су дали свој допринос прогресу и просперитету Србије. Посебно, хоћу да одам признање председнику Николићу, не куртоазно, већ због тога што је имао храбрости да подржи најтеже, али једине целисходне мере које је Влада предузимала на путу опоравка Србије. Хвала и желим вам, господине председниче, много успеха у даљем раду.

Научио сам да пред овим високим домом износим програм за рад Владе, обиман и свеобухватан, а данас, у складу са традицијом ове свечаности, између неколико назнака, принципа, начела и законитости којих ћу се држати током трајања мандата, настојећи да, за то време, променим, и себе, и Србију, и у томе охрабрим и сваког њеног грађанина, таман толико да она постане боља, јача, богатија и срећнија земља, а сви ми, задовољнији и остваренији људи.

Посао је то, знам врло добро, за читаве генерације, али исто тако знам да неко мора да га почне, да мора да искорачи, преузме на себе тај, први, залет у будућност, први скок преко опасне провалије, и да тај неко, у свему томе, нема права да се бави ни својом судбином, нити били каквом личном користи, већ има да поднесе врло свесну жртву, за народ и за државу.

Другим речима, данас, баш као и пре три године када сам преузимао место председника Владе Србије, немам никакву сумњу у то шта ми је чинити.

За Србију, за њене грађане, за будућност коју треба да освојимо, морам да дам буквално све, и за то не могу, не желим и нећу да добијем буквално ништа, осим суда који ће, о томе шта сам радио, остати у историји.

И можда то некоме изгледа мало, пошто историја не предвиђа санкцију, али, за мене, тај суд је једнак оном страшном, коначном, и представља и највећу опомену и најбоље упутство за све што, у периоду који је испред мене, имам, и морам и хоћу да урадим.

Зато што је то највећи рачун који имам да положим. Пред нашом децом, и пред децом њихове деце. Све остало је, дневна политика, на коју, од данас, и по Уставу, и немам право. Бар не онолико колико сам имао до јуче.

Моје је, и ту дужност и обавезу сам добио, да водим, напред, у сутрашњост, ову прелепу, дивну земљу.

Моје је, дозволите ми да парафразирам, да пронађем пут, да идем њиме, и да га покажем другима.

Моје је, по препорукама које је својим наследницима, још почетком деветнаестог века, у аманет оставио чувени амерички председник Џон Квинси Адамс - да својим делима испиришем све остале да више уче, више сањају, више ураде, и постану више. Да Србију, нашу отаџбину, наше исходиште и наш сан, учине бољом, срећнијом, сигурнијом и богатијом земљом.

Хоћу да кажем - колико год да желим јаку, сигурну и богату Србију, не могу до ње сам. Потребна нам је енергија, снага, воља и јасна визија такве Србије, у сваком од њеном грађанину, у читавом народу који је, дајући ми овај мандат, већ одлучио да крене на тај далек и тежак пут.

Потребно ми је заједништво, оно у истом циљу, у истој вери да се до њега може стићи, и у истој количини напора уложеног у његово остваривање, заједништво ослобођено дневних, партијских, идеолошких и било којих других разлика, и ја ћу, свом својом снагом, радити на том заједништву. На заједништву и јединству оних који воле Србију, оних којима је Србија преча и од личних и од партијских интереса.

Тражићу заједништво, свакога дана, захтеваћу га и борићу се за њега, уз врло кратко објашњење. Није оно потребно мени лично, политички сам се остварио, одавно, на изборима, све политичке амбиције сам иживео, оборио све изборне рекорде, немам више шта да дохватим на том небу, али, то заједништво, потребно је Србији, и сваком човеку у њој.

Зато што од наше могућности да препознамо заједнички циљ, и да уложимо у њега заједнички напор, да поднесемо исту такву, заједничку, жртву, зависи, али буквално, и да ли ће нам не само будућност бити заједничка, него и да ли ћемо је уопште и имати.

Подељена и интересима раздробљена Србија не може да стигне нигде. Распарчана амбицијама, размеђена сујетама, посвађана око идеологије, вере, партије, нације, клуба, ова земља, и свака земља, не ради ништа друго него потписује вечни акт о томе да је заувек мала, заувек и у сваком погледу сиромашна, и заувек ослобођена било какве наде у боље сутра.

Нема слободе, у поделама. Нема напретка, у свађама. Нема циља, у измаглици сукоба, нема резултата без међусобног поштовања. Не види се, не може да се препозна, нејасан је и, самим тим, недостижан.

И моја је дужност, једна од првих, да то кажем. Баш као што ми је дужност да кажем и много теже ствари, и да чујем, све оне које нису добре по мене.

Уосталом, слобода и јесте, по Џорџу Орвелу, ништа друго него могућност да људима кажеш и оно што не желе да чују.

И то је један од принципа којих ћу се држати. Зато што он омогућава наставак процеса који смо започели пре неколико година, и који је донео прве и озбиљне резултате.

Рекли смо истину, без обзира на то што толико њих није хтело да је чује, и почели смо да се мењамо. Да мењамо себе, и да мењамо Србију.

Признали смо да нисмо никакав изабрани народ, да нисмо ни највећи ни најпааметнији, да не живимо ни на каквом небу, већ овде, у нашој Србији, и да ће нам, у њој, бити управо онако, како смо заслужили, својим радом.

Престали смо да чекамо, почели смо да тражимо.

Престали смо да се правдамо, почели смо да прихватамо одговорност.

Престали смо да се кријемо, почели смо да излазимо на црту, сваком изазову.

Престали смо да тражимо кривце и изговоре, почели смо да откривамо грешке у нама.

Престали смо да се надамо да ће нам неко нешто дати, почели смо да верујемо да можемо да створимо.

Престали смо да верујемо у смрт и рат, почели смо да верујемо у живот и у тежак рад.

И, на крају, престали смо да се молимо, било коме за мрвице, али смо почели да верујемо, у себе, и у Србију.

И на свему томе, на тој промени, изградили смо темељ сопствене будућности, и будућности ове земље.

На том темељу, намеравам, заједно са владом Србије, да наставим да градим. Да дижем, заједно са свима у Србији, спрат по спрат, степеник по степеник, плочу по плочу, без жеље да ту грађевину икада завршим, већ да је само подигнем довољно високо, довољно стабилно, да други, после мене, после нас, могу да оду у неслућене висине.

И врло сам свестан, шта ми је потребно, шта је потребно нама, да обавимо тај ни најмање лак, ни краткотрајан задатак.

А потребно нам је оно у шта се заклињао велики Томас Едисон: тежак рад, посвећеност и здрав разум.

И потребно нам је да у свакој тешкоћи, а многе су пред нама, тражимо оно што је у њима тражио Алберт Анштајн - прилику да успемо.

И потребно нам је, и ту ћу престати са цитатима, да, попут Томаса Џеферсона, верујемо у срећу, али и да, као и он, знамо да ће увек буде више, уколико још више и теже радимо.

То је кључ за врата наше будућности. Врло прост, ако си спреман да га узмеш у руке и окренеш у правом смеру.

Тежак рад, посвећеност том тешком раду, здрав разум који нам говори да се прилике крију у препрекама које су пред нама, и срећа коју заслужујемо, освајамо, својим тешким и непрестаним радом.

И када прихватимо то, та проста правила, моћи ћемо да решимо све задатке који су пред нама, а чији је број и те како велик.

Мир - стални, стабилни, плодносни мир, у Србији и у целом региону, свакако је први од њих. И радићу на њему, разговараћу са сваким, нудићу решења, инсистираћу на дијалогу и компромису, јер дубоко

верујем да је он основа сваког напретка, сваког успешног посла, и безбедне будућности. Дакле, мир и стабилност, за многе излизане речи без стварног и животног значења, јесу и биће срж мог будућег политичког деловања. Да бисмо успели да сачувамо себе, морамо да разговарамо са свима, али и да јачамо своје одбрамбене капацитете, јер само тако, можемо да сачувамо земљу од оних који нам свакодневно прете, јавно и отворено, али и тихо и прикривено. Србија је независна и суверена земља, баш таква и само таква Србија може бити на понос свим њеним грађанима. Уосталом, слобода је вредност коју су наши грађани увек стављали на највиши пиједестал.

Због те и такве, љубљене слободе, Србија жели сама да гради и обезбеђује своју одбрану, своје границе, земљу, ваздух и воду. Зато, не желимо да улазимо у војне алијансе и пактове и учествујемо у акцијама против неких других народа и држава, као што су неки од њих учествовали у агресији на нашу Србију. Желимо да будемо своји на своме, да имамо добро опремљену и модерну армију, српску војску, која може и зна да сачува и одбрани оно што је наше. Ми туђе нећемо, али своје никоме нећемо дати. И бићемо јаки, довољно јаки да то можемо и да учинимо. Политика војне неутралности биће политика коју ћу да штитим, али и сарадња са свима чији део не желимо да будемо, али имамо обавезу да градимо другачије и боље односе.

Такође, верујем да је читав овај регион један велики систем спојених судова, и судбина, и да нама, у Србији, не може да буде добро, уколико било коме, око нас, буде лоше.

Ми, сви заједно, не можемо много тога да нађемо, осим пријатеља, у великом свету, одавно одређеном, подељеном и устројеном, али, зато, много тога можемо да нађемо овде, на тржишту од више од двадесет милиона људи, чија величина се и крије у њиховој различитости.

Можемо да се повежемо, да изградимо мостове и путеве између нас, да створимо радна места, повећамо размену, учимо једни од других, доведемо инвестиције.

Можемо, уз тешак рад, здрав разум и срећу коју сами освојимо, да створимо регион у којем су разлике предност, а не основ за сукобе.

Можемо да се, радећи и повезујући се, коначно разумемо, да схватимо колико зависимо једни од других, и да, створимо ону врсту будућности у којој основ наших односа, никада више, неће бити страх и зазор, због којих смо се, толико пута у историји, хватали оружја, уместо да се ухватимо посла.

И то ће бити моја основна порука, свима око нас. Хајде да стварамо послове, зато што послови стварају нас, и стварају децу, и пружају, онда, свима, нову шансу, за још више послова, и још више деце.

Доста смо се сахрањивали по Балкану, време је да се рађамо.

Чуваћу интегритет Србије, али ћу увек прихватати разговоре са косовским Албанцима, јер тиме штитимо наше Србе и тиме чувамо и бранимо мир. Боље је да мени буде тешко, да се понекад осећам и пониженим, али је много важније да Србија не буде унижена и да људи у нашој земљи имају мир и спокој.

Доста смо давали смрти, време је да дамо живот, животу.

Доста, готово све, сви заједно, на западном Балкану смо порушили, време је да изградимо.

Доста смо, сви заједно, били жртве, сопствених страхова, време је да будемо хероји, будућности у коју верујемо.

И управо то, те поруке, јесу програм са којим ћу кренути по региону, тражећи нову шансу, за све нас који овде живимо.

И нећу то радити зато што Србија од било кога страхује, него, управо супротно, радићу то баш зато што смо сваки страх оставили иза себе.

Зато хоћу и да отворимо унутрашњи дијалог по питању Косова и Метохије, уз све наше разлике, без предрасуда, а поштујући Устав наше земље. Морамо да будемо отворени, да се ослободимо митског приступа, али и олаког давања онога на шта имамо свако право. Наш унутрашњи дијалог, по том питању, можда је и важнији од оног којег треба да водимо са Албанцима.

Србија је озбиљна, јака држава, која може да се одбрани, која је посвећена својој слободи и својој сигурности, и која, управо зато, увек може, и хоће, да свакоме пружи руку, без страха шта ће се тој руци десити. Да, желимо да поправљамо односе са Хрватском, хоћемо даље да унапређујемо сарадњу и са Босном и Херцеговином, Албанијом, Црном Гором, македонијом, али и Мађарском, Румунијом, Бугарском.

Ми не сумњамо ни у кога, али нека нико не сумња ни у нас. Ни у нашу посвећеност миру, ни у нашу спремност да се одбранимо.

Баш као што не треба да буде сумње ни у европски пут којем смо се посветили. И то није фраза, или успутна обавезна реченица коју су сви

политичари на Балкану научили. Желимо да градимо демократско друштво и баш тај и такав тип друштва јесте основни разлог нашег упорног и истрајног опстајања на европском путу. Наставићемо тај пут, не молећи никога ни за ста, али чврсто верујући у себе и реформе које можемо и морамо да урадимо. Опет, не због Европе, већ због нас.

Већ много година оптужују нас да нећемо моћи да сачувамо своје јасно и искрено пријатељство са Руском Федерацијом, али смо, и у најтежим условима, успели да одолимо свим притисцима и тврдоглаво чувамо и градимо најбоље односе са руским народом и његовим државним руководством. Ту политику Србија ће следити и у будућности.

Ми се својим пријателствима поносимо, а нимало не стидимо.

Успели смо, у последњих неколико година, више него икада раније, да изградимо срдачне и веома топле пријатељске односе са Народном Републиком Кином. Помогли су нам преузимањем смедеревске железаре, али и учешћем у бројним инфраструктурним и пројектима из области енергетике и рударства.

Успоставили смо нове односе са Индијом, унапредили са Јапаном и Јужном Корејом, а још много труда морамо да уложимо у стратешко поправљање односа са Сједињеним Америчким Државама. Онај ко не би градио пријатељство са Америком, без обзира на наше разлике по питању Косова и Метохије, чинио би велику грешку и направио би огромну штету нашој Србији. То, свакако, нећу да учиним.

Ми хоћемо отворену, широку Србију, Србију за све, спремну на сарадњу, жељну рада и нових прилика, за нови рад. Хоћемо Србију различитих нација, које живе у миру и слози, хоћемо људе које нећемо препознавати само по њиховој вери, већ по поштењу и марљивости.

Зато што је то и најбољи начин, пошто рад захтева правила, да уредимо своју земљу, да исправимо све оно што још нисмо исправили, да је начинимо удобном за сваког човека у њој.

И томе ћу се посебно посветити, и тражићу и од владе и од Скупштине да убрзано наставе са реформама, од којих су оне у правосуђу вероватно најнеопходније, али никако и једине, и да, сви заједно, наставимо са свакодневним променама, у сваком сегменту нашег јавног живота, како би, у најскорије време, могли с правом и мирно да кажемо - ми, Србија, јесмо и Европа и свет, по сваком стандарду који у Европи и савременом свету постоји.

Планирам да отворимо разговоре о уставним реформама. На то смо

обавезани наставком нашег европског пута, али и унутрашњим потребама. До тих промена не можемо да дођемо без договора, без много разговора и расправа о ономе што би, можда по први пут, били наши стратешки циљеви у будућности. У те разговоре биће неопходно да укључимо све друштвене чиниоце, од Академије наука, цивилног друштва, политичких странака. Уосталом, то је велики и важан циљ, а ако не успемо, ионако биће само још један од наших неуспеха да се сагласимо око кључних државних питања.

Треба гледати право. Јер да се хтело гледати иза себе, добили бисмо очи на потиљку. Треба љубити земљу деце своје, а не дедова својих. Јер част неће зависити од тога одакле долазимо, већ куда идемо. То је записао велики Бора Пекић, а ја ћу покушати, онолико колико будем могао, да пратим те његове истините и величанствене речи.

То је, драги суграђани, поштовани народни посланици, посао који је пред нама, и којим намаравам да се бавим.

Не плашим га се, јер, знате како кажу, нико се још у свом зноју није удавио, тако да могу мирно, и то и намеравам, поштено да се ознојим.

Уосталом, на то ме тера и историја. Пре осам стотина година, 1217. крунисањем Стефана Првовенчаног, Србија је постала међународно призната држава. Пре две стотине године, 1817, Србија је, после векова ропства, добила аутономију, и направила први корак ка новој државности.

Данас, 2017. године, вероватно се ништа тако велико и значајно није десило, осим једне ствари. Србија је добила председника који ће за њу да се бори, свим срцем свом снагом и енергијом.

Добијено је од народа, и у име народа и за народ.

За народ, који ће за мене, његовог председника, бити исти, и по правима и по шансама, и по могућностима да од мене тражи, да од мене захтева.

Желим да као председник Србије увек будем уз наш народ који живи у нашем окружењу, да увек будем уз Републику Српску, али и Србе у Црној Гори, Хрватској, Македонији, Словенији и Румунији. Да помогнем очување храмова и манастира српске цркве у свим тим земљама, јер само тамо где је Српска православна црква снажна, на простору бивше Југославије, наш народ успео је и могао да сачува своја огњишта.

Хоћу да се захвалим, на крају, нашем народу, свим нашим грађанима, на огромној подршци, на нади и вери у другачију и бољу будућност, а после

свега на одговорности и помоћи да државне послове обављамо на најбољи начин.

И верујем да ћу, уз вашу помоћ, драги грађани Србије, умети да одговорим, на свако питање, и на сваки захтев, на сваки изазов који је преда мном. Зато што, а рекао је то Лао Це, то што те неко воли, даје ти снагу, а то што ти некога волиш, даје ти храброст.

А ја ову земљу, волим, изнад свега.

И то ће ме чинити веома храбрим председником.

Све остало, на мени је да заслужим.

Хвала вам на пажњи.

Живела Србија!".